

En sand ven støtter dig IKKE i alt

Ved at observere muslimernes status-opdateringer på sociale medier, kan man se at der hos en del har sneget sig en fejlagtig opfattelse af venskab ind. Blandt andet støder vi ofte på følgende påstande om venskab.

“En sand ven er en der støtter dig når andre har forladt dig” eller “En sand ven står altid ved din side”

Filosofiske og smukke sætninger, men stemmer der nu også overens med Islam og virkeligheden? Sandheden er den at disse venskabelige erklæringer er fuld af gift i hjerterne på vores kære brødre og søstre. Hvis vi tager ovennævnte erklæringer og tvinger dem over et par eksempler, så vil vi kunne se hvorfor de er giftige.

Muhammad, vælger at forlade den islamiske livsstil og i stedet adopterer han den vestlige livsstil med fest og farver. En sand ven, ifølge disse erklæringer, vil tage Muhammads parti og støtte ham i hans valg. Det er jo netop det en sand ven gør.

Lad os tage et andet eksempel, Aisha vælger at give efter for det pres hun oplever i hendes jobsøgning grundet hun bærer tørklædet, og som følge af det, tager hun sit tørklæde af. Hendes muslimske veninde står ved hendes side og støtter hende i valget.

Enhver muslim kan se modsætningen heri, det forholder sig nemlig omvendt. To muslimer der begge har Iman på Allah (swt) og anerkender Dommedagen, samt Helvede og Paradis – vil aldrig støtte en såkaldt ven i sådan en sag. Dette ud fra følgende:

Den mandlige muslim, der var ven til Muhammad som tog afstand fra den islamiske livsstil og tog den vestlige livsstil til sig, forstår alvoren ved hans handlinger, han forstår og indser faren i det hinsides og vil forsøge sit bedste at overbevise Muhammad om at vende tilbage eller helt tage afstand fra ham, såfremt Muhammad er fast indstillet på sit valg og mener det er det korrekte.

Den muslimske søstre der var veninde med Aisha, vil til enhver tid opklare for hende alvoren ved at give efter for pres, samt straffen ved at give afkald på det islamiske tørklæde og de hårde toner og vendinger Profeten Muhammad (saaws) bruger imod de som ikke går tildækket korrekt.

Hvordan kan man påstå at være en god ven, når man støtter sin mest elskede bror/søster i Islam i deres tyranni og ulydighed?

Hvordan fortjener nogen at blive kaldt en sand ven, når man er vidne til de uislamiske handlinger som ens nærmeste foretager, velvidende om hvilken smertefuld straf der venter dem, og stadig vælger man at forblive tavs – eller endda helt at støtte dem i deres valg?

Hvilken ven har sin mest elskedes interesser, i det han er absolut overbevist om at der venter en alvorlig straf i det hinsides i den livsstil de efterlever, men stadig ikke afholder dem fra at begå disse haram-handlinger?

Hvis en lastbil kørte ud foran din ven, og han i et øjeblik var uopmærksom, men du havde set lastbilen flere hundrede meter væk fra din ven, og du vidste at den ville ramme ham hårdt, men stadig forblev du tavs, ikke nok med det, du hjalp din ven ud på vejen. Hvem ville nogensinde vove at kalde sådan en person for en ven? Tværtimod ville enhver være enige om at sådan en person er menneskehedens største fjende!

Men hvad er forskellen på ham der fortier overfor den kommende livsfare som er lastbilen, og den muslim der tier overfor vennens uislamiske handlinger? Begge ved der venter dem en enorm straf!

Allah (swt) angriber sådanne "venskaber" hårdt i Sin Åbenbaring,

"Tætte fæller vil den dag (dommedagen) være hinandens fjender,
på nær de oprigtige" **[43:67]**

De oprigtige er dem der netop tog afstand fra deres venners tyranni og trodsede dem i deres ulydighed overfor Allah (swt). "*på nær de oprigtige*" siger den Almægtige Allah (swt). De oprigtige skal ikke være hinandens fjender, fordi de på Dommedagen vil være dybt taknemmelige overfor at deres venner ikke lod dem se på, mens de udførte uislamiske handlinger! Det er dem, som Allah (swt) kalder de oprigtige. Lad os ikke bistå vores nærmeste i deres ulydighed overfor Skaberen, lad os rådgive dem og retlede dem, så den dag vi ligger begravet under jorden og bliver genoprejst foran vores Herre, at vi vil være taknemmelige overfor de venskaber vi har dannet, da de bistod os i retskaffenhed og ikke i synd.